

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

Susan Andersen

*See
ongi
armastus*

ESIMENE RAAMAT

Susan Andersen
THAT THING CALLED LOVE
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Nurm
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Susan Andersen
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02267914
ISBN 978-9949-25-492-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

23. veebruar

Razor Bay, Washingtoni osariik

„Jessas, Jenny, kas nad enam *kunagi* koju ei lähegi?”

Jennifer Salazar kuulis seda pooleldi vihast, pooleldi kaeblikku küsimust üle söögitoast kostva vestluskõmina. Väljas peksid Kanada poolt tulevad tuuleilid üle lahe seisva Olympicu mäestiku kohalt kerkivat vihma rabinal vastu kaljudel seisvat vana ja auväärset Craftsmani häärberit.

Naine oli korraks jäänud vaatama vastu verandavalgusti tinaklaasi prismadeks murduvaid vihmapiisku ja heitis nüüd pilgu koridori.

Kolmeteistkümneaastane Austin seisis tema ning kööki ja söögituppa viivate uste vahel. Poiss oli kühnus ja tema hiljuti laiaks muutunud õlad täiskasvanulikus mustas ülikonnas ei näinud kokku sobivat tema ülejäänud kõhnavõitu kehaga – eriti, kui tema pea oli kõrvuni õlgade vahele vajunud nagu praegu.

Jenny tegi kiire liigutuse ja tõmbas poisi kaissu. Austin kallistas teda kõvasti vastu.

„Küll nad lähevad,” kinnitas naine poisile. „Ja ma usun, et üsna varsti, arvestades seda, kui kiiresti ilm muutub.” Jenny tõmbus eemale ja naeratas poisi pinges nägu nähes. „Aga tead, kutt, Emmett oli klass omaette. Inimesed tahavad austust avaldada.”

Austin oli Jennyle nagu lihane vend, aga viimasel ajal polnud ta osanud poisiga eriti suhelda. Jenny piinles, nähes, kuidas poiss üritas hakkama saada vanaisa kaotusega, kes oli teda kasvatanud. Emmett Pierce oli surnud üsna pea pärast Austini vanaema, kes oli lahkunud vaid paar nappi kuud enne oma abikaasat, ja andnud sellega vaevu teismeliseks saanud poisile kahekordse hoobi.

Aga poiss oli praegu nii ettearvamatu. Ühel hetkel paisitis ta olevat olukorraga kohanenud nooruk, järgmisel aga õnnetu või vihane. Ja ülejäänud aja pruukis ta enamasti suud. Emmett ja Kathy olid ta häbitult ära hellitanud, sealhulgas ostnud poisile kolmeteistkümnendaks sünnipäevaks tulinuue Bayliner Bowrideri paadi, millele Jenny oli vastu vaielnud.

„Ma vannun, et äsan järgmisele inimesele, kes ütleb mulle „sa vaene poiss”,” pomises Austin. „Ja Maggie Watson näpistas mind põsest, nagu oleks ma mingi neljane!”

Jenny ei teadnud, kas tunda kaasa rappajooksnud viisakusavaldustele või naerda pahameele üle poisi hääles. „Ma usun, et nad tahavad lihtsalt kaastunnet väljendada ega tea, mida öelda.”

„Ja nad arvavad, et mina tean? Ma mõtlen, et kas ma pean ütleva, et kõik on korras või midagi taolist, kui nad räägivad mulle, et vanaisa on paremas paigas? Sest kõik ei ole ju korras. Pealegi, milline geenius arvab, et ma olen

pöördes, olles „vaene poiss” kambale inimestele, kes on mind sünnist saati tundnud? Ja ma ei hakka mingil juhul rääkima, mis *tunne* on temast ilma jääda.” Austini häälikas värisema ja ta kõhatas vihaselt. „Minu tunded on... Need on...”

„Sinu ja mitte kellegi teise omad,” pakkus Jenny mõistva noogutusega, kui Austin toppama jäi. Tal oli selles valdas kogemusi. Ta oli olnud poisist vaid mõni aasta vanem, kui tema enda maailm kildudeks varises.

„Täpselt,” pomises Austin.

Taibates, et ta oli üles Austini poole vaatamisel kaela säästnud ja sammu võrra tagasi astunud, hõõrus Jenny krampis kuklalihaseid ja naeratas poisile nukralt. „Ma ei ole ikka veel harjunud, et sa oled minust pikem – ja veel nii palju pikem. Viimane kord, kui ma kontrollisin, olid minust vast kolm–neli tolli pikem. Aga täna kannan ma neljatolliseid kontsi ja sa oled ikka jupp maad pikem!”

Esimest korda pärast seda, kui Emmett eelmisel nädalal suri, naeratas Austin talle sellise südamlikkusega, mis kuni viimase ajani oli olnud tema valdav ilme – ulakas muie, mis tõi tema heleroheliste silmade ümber kurrud ja vajutas suunurkadesse väikesed kaared. „Mina ei tahaks olla see, kes seda sulle ütleb, Jenny, aga isegi *kilgid* on sinust pikemad.”

„Oh sind, väikest ninatarka.” Jenny löi kergelt vastu poisi käsivart, kuid ei lasknud end eksitada. „Millal sa ometi kasvasid? Võin vanduda, et eile sa küll nii pikk ei olnud.”

Jenny oli hakanud kartma, et poiss jääbki selliseks jupatsiks, nagu ta ise on. Taevas teab, et tema polnud rõõmus,

jäädes napilt viie jala kolme tolli pikkuseks maailmas, kus püksisääre normaalne sisepikkus oli kolmkümmend kaks tolli – ja sedagi vaid siis, kui ta eeskujulikku rühti hoidis. Ta ei pääsenud mõttest, et poisi jaoks oleks selline lõpptulemus veelgi raskem.

Aga arvestades asjaolu, et Austin oli tõenäoliselt üleöö kolm või rohkemgi tolli pikemaks kasvanud, oleks tal ilmselt parem muretseda millegi sellise pärast, mis seda ka tõeliselt väärrib.

Austini hetkeline hea tuju hääbus Jenny silma all ja ta kehtas naise küsimuse peale ainult õlgu. „Jenny, mis minust nüüd saab?”

„Nojah, kuna Emmett määras mulle testamendiga ajutise hooldusõiguse, siis esialgu elad sa edasi minu juures kuurordis. Või kui sa eelistad...” Jenny lõi hetkeks kõhklema, sest esimest korda tabas teda ebakindlus. „Ilmselt võiksin ma siia sinu juurde kolida.”

„Jumala eest, ei!” Austin raputas otsustavalt pead. „Juba siis oli siin raske elada, kui vanaema suri – ja selleks olime vähemalt mingilgi määral ette valmistatud.”

Tõsi. Vanaldane naine oli olnud viimased paar aastat hääbumas.

„Aga vanaisaga...” Austin pühkis sõrmenukiga vargsi pisara ja kortsutas kulmu, taibates, et Jenny oli seda märganud. „Ma muudkui ootan, et ta ilmub välja, kui ma ringi pööran, tead ju küll? Ma elaksin pigem sinu juures.”

„Siis nii teemegi.” Jenny oleks isegi tahtnud peataie nutta. Ta tundis Kathyst ja Emmettist hullupööra puudust. Nad olid tema vastu nii head olnud ja neist niimoodi pea-

aegu korraga ilma jääda oli tema südamele kahekordse hoobi andnud.

Ent ta pidi Austini pärast tugev olema.

„Ma käisin pärandusajjade advokaadi juures püsiva hooldusõiguse kohta uurimas, aga ta tahtis natuke aega oodata.” Jenny kõhkles korraks, kuid tunnistas siis: „Ta annab endast parima, et sinu isaga ühendust saada.” Kui-gi Jenny oleks tahtnud seda infot esialgu endale hoida, oli Austinil õigus teada.

Poisi suu tõmbus kriipsuks ja tema silmadesse kerkis karm pilk. „Nagu *tema* sellest sittagi hooliks.”

Jennyl polnud südant poissi tema keekekasutuse pärast noomida, sest kõikide nende aastate jooksul, mil ta oli pois-si tundnud, *polnud* ta märganud, et isa oleks tema vastu vähimatki huvi üles näidanud.

Aga siiski. „Ilmselt on ta kuskil National Exploreri jaoks pildistamas. Paistab, et keegi ei tea, kus ta hetkel täpselt on, aga härra Verilla ütles, et loodab ta peagi üles leida.”

„Jah, eks ma siis ootan teda hinge kinni pidades.” Austini häälest kõlas teismelise lõikav sarkasm. Aga tema vihasesse pilku oli tekkinud löödud vari, mis ilmus sinna alati, kui isa teema jutuks tuli.

Ja ühe raevuse minuti jooksul soovis Jenny, et saaks kätte selle mehe, kes oli oma pojale aastate jooksul nii palju kordi pettumuse valmistanud. Ajas vihale, et ta seda teha ei saanud.

Küll aga oli tema võimuses sekkuda, kui Kate Ziegler oma hallineva pea kõõgiukse vahelt sisse pistis, kurbusest niisked luitunudsinised silmad Austinile suunas ja ütles: „Oh, sa vaene, *vaene* p...”

Jenny astus nii mõjukalt otse Kate'i juurde, et too peatus poolelt sõnalt ja taganes jahmunult sammukese.

„Proua Ziegler!” hüüatas Jenny soojalt, haaras vanema naise käsivarrest ja juhatas ta kindlakäeliselt üle koridori rahvast täis söögituppa. „Tahtsin teile komplimendi teha selle suurepärase ambroosia salati puhul, mis te kaasa tõite. Kui ma ei eksi, oli see esimene toit, mis otsa sai.”

Kui naine laua juurde seda kontrollima kiirustas, saatis Jenny üle õla Austinile kerge naeratuse.

Ehkki Austin üritas tema naeratusele vastata, ei läinud see tal päriselt korda, mis murdis Jenny südame.

Esimene peatükk

Jake Bradshaw saabus linna peaaegu kaks kuud hiljem, kell kolmveerand kolm ühel päikeselisel aprillikuu pärastlõunal.

Mitte et Jenny oleks aega arvestanud või midagi.

Põrgut, kes siis selliste asjade üle arvet pidas? Jenny oli oma asjadega ametis, pesi köögiakent kraanikausi kohal ja mõtles, et Sand Dollari – tema väikese bangaloga parkimisplatsi jagava luksusmajakese – aknaluukidele kuluks ära uus kiht värvi, kui uksekell helises. Ta lihtsalt juhtus sel hetkel oma käekella vaatama. Siis, heites pilgu oma mitte enam kõige uuemale ja lühemaks lõigatud T-särgile ning narmendavatele teksastele, ta ohkas. Miks keegi siis ootamatult läbi ei astunud, kui ta viimase peal riides oli?

Murphy seadus, arvas Jenny. Õlgu kehitades pani ta käest vana köögirätiku, mida oli pesemisel kasutanud, lülitas iPodi pausile, võttis kuularid kõrvast ja läks ust avama. Kool oli tänaseks lõppenud, ilmselt oli see mõni Austini sõber, ehkki poiss polnud ise veel koju jõudnud.

Kui naine ukse lahti tegi ja selle taga seisvat meest nägi, kadus tal viimnegi mõte peast.